

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Asan/27/2018
Identifikačné číslo spisu: 7016201159
Dátum vydania rozhodnutia: 25.11.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7016201159.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): V. M., N., XX.XX.XXXX, A. B. K., Q. XXXX/X, K., D. B. N. P. B. K., S. XX, K., právne zastúpeného JUDr. Annou Lacovou, advokátkou, Pražská 4, Košice, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, Krajský dopravný inšpektorát, Kuzmányho 8, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-KDI2-89/2016-P zo dňa 17. augusta 2016, konajúc o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 10Sa/24/2016-42 zo dňa 18. októbra 2017, v spojení s opravným uznesením č. k. 10Sa/24/2016-72 zo dňa 12. novembra 2018, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietá.
- II. Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej v texte rozsudku aj „krajský súd“) postupom podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-KDI2-89/2016-P zo dňa 17. augusta 2016, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie o priestupku vydané Okresným dopravným inšpektorátom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach pod č.: ORPZ-KE-ODI2-263/2016-P zo dňa 20.06.2016.

2. Potvrdzovaným prvostupňovým rozhodnutím bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorého sa dopustil tak, že dňa 22. marca 2016 v čase o 10.50 hod. v K. na ulici N. C. zastavil a stál s motorovým vozidlom továrenskej zn. Mercedes Benz Z.: K. na jednom z dvoch vyhradených parkovacích miest pre mestskú políciu, čím porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. b/ s poukázaním na ustanovenie § 25 ods. 1 písm. n/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“). Za

takéto konanie bola žalobcovi podľa § 22 ods. 2 písm. g/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov uložená pokuta vo výške 30,- eur a podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch zároveň uložená povinnosť uhradiť trovy správneho konania vo výške 16,- eur.

3. Prvostupňový orgán pri rozhodovaní vychádzal z nazhromaždeného spisového materiálu, vrátane správy o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 22. marca 2016, úradného záznamu zo dňa 22. marca 2016, fotodokumentácie z miesta priestupku z uvedeného dňa, rozkazu o uložení sankcie za priestupok zo dňa 6. apríla 2016, odporu žalobcu proti rozkazu o uložení sankcie za priestupok doručeného prvostupňovému správneému orgánu dňa 10. mája 2016, záznamu o podaní vysvetlenia V. V. B. zo dňa 7. júna 2016, záznamov o podaní vysvetlenia T. T. zo dňa 7. júna 2016, úradného záznamu zo dňa 14. júna 2016, evidenčnej karty žalobcu zo dňa 20. júna 2016, evidenčnej karty vozidla Z.: K. XXXEC zo dňa 20. júna 2016, údajov o osobe zo systému REGOB, zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 20. júna 2016.

4. V odvolacom konaní začatom dňa 5. augusta 2016 žalovaný preskúmal prvostupňové rozhodnutie v celom rozsahu vrátane konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a nezistil dôvody na jeho zmenu alebo zrušenie.

5. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na správu o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej dopravy vypracovanej Mestskou políciou Košice, stanica Sever dňa 22. marca 2016 č. písomnosti: MsP-10/2016/P-0025/BC, z ktorej vyplývalo, že žalobca dňa 22. marca 2016 v čase o 11.00 hod. na N. C. XX v K. spáchal priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ktorým porušil ust. § 25 ods. 1 písm. n/ zákona o cestnej premávke, čím naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona o priestupkoch, pretože motorovým vozidlom ev. zn. K. XXXEC továrenskej značky Mercedes stál a parkoval na vyhradenom mieste pre mestskú políciu. Po príchode hliadky k uvedenému vozidlu sa na mieste nachádzala neznáma osoba a to spolujazdec vodiča. V čase 11.00 hod. sa k vozidlu dostavil žalobca, ktorý uviedol, že nie je si vedomý priestupku, preto bola spísaná správa o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej dopravy, na ktorú sa vodič vyjadril a podpísal. Z miesta priestupku bola vyhotovená fotodokumentácia.

6. Bolo zohľadnené, že vo vyjadrení podľa § 10 ods. 1 zák. č 564/1991 Zb. o obecnej polícii vodič motorového vozidla po poučení uviedol vysvetlenie, že svoje konanie nepovažuje za dopravný priestupok, pretože počas celej doby zastavenia na vyhradenom parkovisku sedela v aute jeho manželka, ktorá bola ochotná preparkovať vozidlo, takže nedošlo k žiadnemu obmedzeniu parkovania na vyhradenom parkovisku mestskej polície. Dodal, že na uvedenom mieste sú vyhradené dve parkovacie miesta a druhé bolo voľné, takže v tomto prípade nemohlo dôjsť k dopravnému priestupku k parkovaniu MP.

7. Krajský súd poukázal na to, že žalobca nepopieral zastavenie a státie svojho motorového vozidla na mieste vyhradenom pre parkovanie mestskej polície, ako ani tú skutočnosť, že išlo o zákonným spôsobom vyhradené parkovisko a tieto skutočnosti v konaní nerobil spornými. Krajský súd prijal záver, že žalobca ako vodič stál motorovým vozidlom továrenskej značky MERCEDES BENZ, EČ: K. XXXEC dňa 22. marca 2016 o 11.00 hod. na parkovacom mieste vyhradenom pre mestskú políciu. Žalobca do Správy o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej dopravy spísanej dňa 22. marca 2016 (ktorú bez výhrad vlastnoručne podpísal) uviedol, že toto konanie nepovažoval za priestupok, pretože v naštartovanom vozidle zostala jeho manželka, ktorá bola ochotná v prípade potreby vozidlo preparkovať, ako aj to, že druhé vyhradené parkovacie miesto pre mestskú políciu zostalo voľné. Až neskôr v priebehu konania pred správnyimi orgánmi (v odpore zo dňa 5. mája 2016 proti rozkazu o uložení sankcie) a tiež aj pred súdom tvrdil, že dôvodom jeho zastavenia na mieste vyhradenom na parkovanie bola náhla zdravotná indispozícia a snaha predísť prípadným vážnejším následkom.

8. Krajský súd uviedol, že okolnosti zastavenia a státia motorového vozidla žalobcu boli v konaní pred správnyimi orgánmi dostatočným spôsobom preukázané a zdôraznil, že tak zo Správy o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej dopravy spísanej na mieste samom dňa 22. marca 2016 (číslo

písomnosti: MsP - 10/2016/P-0025/Bc) ako aj Úradného záznamu zasahujúcej hliadky v zložení: MP č. XXX T. T. V. a MP č. XXX V. V. B. z toho istého dňa (č. j.: MsP - 10/2016/P-0025/Bc) nevyplyvali žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali o neštandardnom priebehu kontroly dopravného priestupku, ktorého sa dopustil žalobca. Žalobca do označenej správy výslovne uviedol, že svoje konanie nepovažoval za priestupok a žiadne tvrdenia o jeho zlom zdravotnom stave v správe neboli zachytené. V takejto podobe žalobca označenú správu aj podpísal. Žalobca to vysvetľoval tým, že hliadka nebola ochotná si vypočuť jeho argumenty, a už vôbec nebola ochotná ich zaznamenať. V žalobe tvrdil, že z miesta incidentu odišiel preto, že sa necítil zdravotne v poriadku a hliadka mestskej polície jeho zdravotný stav zneužívala a jej cieľom bolo ho pokutovať a vynútiť si jeho podpis a nie vec vyšetriť. V správe o výsledku objasňovania priestupku bolo zachytené vyjadrenie žalobcu, ktoré aj bez výhrad podpísal, preto jeho tvrdenie o tom, že hliadka nebola ochotná si vypočuť jeho argumentáciu a túto aj zaznamenať, považoval krajský súd za účelové, v snahe sa vyhnúť zodpovednosti za daný priestupok.

9. Krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalobcu, že zastavením na vyhradenom mieste nepresahujúcim dobu piatich minút spáchal priestupok, ktorý nemal žiaden následok a svojím konaním vzhľadom na nastupujúce akútne zdravotné problémy s veľkou pravdepodobnosťou predišiel následkom, ktoré mohli byť spôsobené na zdraví aj na majetku, preto podľa § 2 ods. 2 písm. b/ zákona o priestupkoch takéto konanie vylučuje spoločenskú nebezpečnosť a protiprávnosť činu, ktorý inak vykazuje znaky priestupku. Aj keď v správnom konaní a ani pred súdom nebolo sporné, že žalobca v čase spáchania priestupku trpel diagnózou Diabetes mellitus 2. typ (na pojednávaní dňa 2. októbra 2017 na potvrdenie tejto skutočnosti žalobca do spisu priložil Lekársku správu Poliklinika ProCare Košice s.r.o., podpísanú V. V. T.), konanie žalobcu nebolo možné považovať za konanie v krajnej núdzi. Konaním v krajnej núdzi sa odvracia nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chránenému zákonom, ak týmto konaním nebol spôsobený zrejme rovnako závažný následok ako ten, ktorý hrozil, a toto nebezpečenstvo nebolo možné v danej situácii odstrániť inak. Tým je vyjadrený princíp subsidiarity, ktorý vyžaduje, aby sa najprv vyčerpali všetky iné možné prostriedky, napr. privolanie pomoci a pod. Za situácie, že žalobca začal počas vedenia motorového vozidla pociťovať nevoľnosť, tak ako to uviedol vo svojej výpovedi na pojednávaní pred súdom, jeho povinnosťou bolo ihneď zastaviť motorové vozidlo a privolať lekársku pomoc, alebo sa na mieste vodiča vystriedať s inou osobou, napr. s manželkou, ktorá zrejme bola v tom čase držiteľkou vodičského oprávnenia (žalobca po odchode do predajne ju poveril, aby v prípade potreby preparkovala motorové vozidlo), ktorej povinnosťou bolo zaparkovať motorovým vozidlom na parkovacom mieste vyhradenom pre zákazníkov, pričom vo všeobecnosti je známe, že obdobné obchodné centrá disponujú dostatočnou kapacitou parkovacích miest pre verejnosť najmä v dopoludňajšom čase počas pracovného dňa (dňa 22. marca 2016 bol utorok).

10. Krajský súd žalobu zamietol nakoľko považoval za preukázané, že správne orgány rozhodovali na základe dostatočne zisteného skutkového stavu veci a spáchanie predmetného priestupku žalobcom v správnom konaní bolo dostatočne preukázané. Žalobcom uplatnená argumentácia nebola spôsobilá vyvrátiť dôvody, na základe ktorých žalovaný zamietol jeho odvolanie proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu. Námietky a argumenty obsiahnuté v žalobe korešpondovali s odvolacími námietkami, s ktorými sa žalovaný v odôvodnení rozhodnutia podrobným spôsobom vysporiadal.

11. Vo vzťahu k výške pokuty uloženej na dolnej hranici stanoveného rozpätia (od 0 eur do 100 eur) krajský súd poukázal na to, že zodpovedala citovaným zákonným ustanoveniam a sankcia bola správnymi orgánmi dostatočne a presvedčivo odôvodnená. Pokiaľ žalobca žiadal o upustenie od uloženia sankcie za priestupok krajský súd uviedol, že v danej veci neboli splnené zákonné podmienky sankčnej moderácie uvedené v ust. § 198 ods. 1 písm. a/ a b/ SSP, pretože vzhľadom na výšku uloženej sankcie táto nebola neprimeraná povahe skutku a nemala pre žalobcu likvidačný charakter a zároveň vzhľadom na charakter priestupku účel správneho trestania v danej veci nebolo možné dosiahnuť samotným prejednaním veci.

12. Žalobca podal proti rozhodnutiu krajského súdu riadne a včas kasačnú sťažnosť, z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP a § 440 ods. 1 písm. g) SSP ktorou sa domáhal zmeny rozhodnutia krajského súdu tak, že najvyšší súd zruší rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-KE-KD12-89/2016-P zo dňa 17.

augusta 2016 a vec mu vráti na ďalšie konanie. Žalobca namietal nesprávnosť opisu deja skutku, za ktorý mu bola uložená sankcia, tvrdil nedostatky v postupe hliadky mestskej polície, konkrétne nechotu zaznamenať dej ako sa stal ako aj zlý zdravotný stav, ktorý ho limitoval v komunikácii s hliadkou.

13. Podľa žalobcu si krajský súd záznam spracovaný mestskou políciou osvojil a úplne sa s ním stotožnil, využil fakty, ktoré v zázname vôbec neboli obsiahnuté ani zaznamenané a boli v rozpore s tvrdením žalobcu. Konkrétne namietal tvrdenie súdu, že v danom čase bolo dostatok iných voľných parkovacích miest, čo bolo v rozpore so skutkovým stavom a žalobca tvrdil, že okrem dvoch vyhradených miest pre mestskú políciu nebolo k dispozícii žiadne voľné parkovacie miesto.

14. Žalobca uviedol, že nikdy nepopieral, že zastavil na vyhradenom parkovacom mieste ale na uvedenom mieste zastavil pre nevoľnosť, ktorá sa začala prejavovať počas riadenia motorového vozidla a stupňovala sa. Nakoľko má diagnostikovanú cukrovku 2. typu, predpokladal, že kúpou vhodného jedla sa jeho zdravotný stav obratom zlepši a preto sa rozhodol pokračovať v jazde a zastaviť až na parkovisku pred nákupným strediskom, kde nebolo žiadne voľné miesto a preto zastavil na jednom z dvoch vyhradených miest pre mestskú políciu. Mal za to, že jeho rozhodnutie bolo v tom čase správne, keď ako vodič motorového vozidla sa rozhodol neriadiť vozidlo počas nevoľnosti za situácie, keď nevedel predvídať zhoršenie svojho zdravotného stavu a súčasne nechcel spôsobiť nehodu ani zastaviť na ceste a blokovat' ostatných vodičov a plynulosť premávky na nej. Žalobca uviedol, že prvoradým záujmom spoločnosti a teda polície je pomáhať občanom a chrániť ich zdravie a majetok, čo bolo popreté.

15. Nestotožňoval sa tiež s odôvodnením napadnutého rozsudku v bode 28 a 29 a poukázal, že tvrdenia o zlom zdravotnom stave neboli zachytené v správe mestskej polície napriek tomu, že na to žalobca poukazoval od začiatku. Polícia s ním nebola ochotná spísať záznam v znení v akom žalobca prednášal. Krajský súd sa stotožnil s názorom žalovaného na základe formálne vykázaných znakov skutkovej podstaty priestupku ale nezdôvodnil a nekonkretizoval právne dôvody, pre ktoré považoval konanie žalovaného, ktoré bolo ovplyvnené zlým zdravotným stavom, za nebezpečné pre spoločnosť a v čom spočíval účel správneho trestania chorého človeka, ktorý sa rozhodol aj na úkor nesprávneho zastavenia motorového vozidla zabrániť upadnutiu do bezvedomia a tak aj dopravnej nehode. Žalobca namietal, že jeho konanie nedosahovalo taký stupeň nebezpečnosti pre spoločnosť, aby porušovalo alebo ohrozovalo záujem spoločnosti na bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, resp. iný záujem chránený zákonom, pritom ani krajský súd tento záujem nešpecifikoval.

16. Podľa žalobcu žalovaný ani krajský súd nekonkretizoval nebezpečnosť skutku pre spoločnosť, nezdôvodnili účelnosť trestu, v čom spočíval jeho efekt ako aj nemožnosť dosiahnuť nápravy iným spôsobom. Z napadnutého rozsudku nebolo žalobcovi zrejmé aká náprava žalovaného týmto trestaním bola dosiahnutá a pre ktoré dôvody nebolo možné postupovať podľa § 198 ods. 1 písm. a) a b) SSP. V čase spáchania skutku bol žalobca v ohrození zdravia a konal tak, aby ani seba a ani ostatných účastníkov cestnej premávky neohrozil.

17. Žalovaný vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti trval na stanovisku vyjadrenom v rozhodnutí o odvolaní č.: KRPZ-KE-KDI2-89/2016-P zo dňa 17. augusta 2016, ako aj na skutočnostiach uvedených žalovaným v stanovisku k žalobe č.: KRPZ-KE-KDI2-79-002/2016 zo dňa 25. novembra 2016 a navrhol aby kasačný súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný podľa § 21 písm. a/ SSP v spojení s § 438 ods. 2 SSP, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (§ 442 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 SSP), kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa § 440 SSP, § 441 SSP a § 453 SSP a postupom podľa § 455 SSP bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná.

19. Predmetom konania pred kasačným súdom je rozhodnutie o podanej kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku krajského súdu, ktorým krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti v úvode tohto rozsudku opísaných rozhodnutí správnych orgánov vo veci priestupku na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

20. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom v čase spáchania skutku, (ďalej len zákon o priestupkoch) priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

21. Podľa § 3 zákona o priestupkoch v znení neskorších predpisov na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nedbanlivosti, ak zákon výslovne neustanoví, že je potrebné úmyselné zavinenie.

22. Podľa § 4 zákona o priestupkoch v znení neskorších predpisov priestupok je spáchaný z nedbanlivosti, ak páchatel: - a/ vedel, že môže svojím konaním porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal na to, že tento záujem neporuší alebo neohrozí, alebo - b/ nevedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom hoci to vzhľadom na okolnosti a svoje osobné pomery vedieť mal a mohol.

23. Podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda, pri ktorej inému ublíži na zdraví alebo inému spôsobí škodu na majetku.

24. Podľa § 3 ods. 1, 2 písm. b/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o cestnej premávke,) účastník cestnej premávky je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v tomto zákone a ďalej je povinný poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

25. Podľa § 25 ods. 1 písm. n/ zákona o cestnej premávke vodič nesmie zastaviť a stáť pred vjazdom na cestu z miesta mimo cesty alebo na vyhradenom parkovisku, ak nejde o vozidlo, pre ktoré je parkovisko vyhradené.

26. Podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným konaním, ako sa uvádza v písm. a/ - k/ poruší všeobecne záväzný predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

27. Podľa § 22 ods. 2 písm. g/ zákona o priestupkoch v znení neskorších predpisov za priestupok podľa ods. 1 písm. l/ možno uložiť pokutu do 100,- eur.

28. Podľa § 2 ods. 2 písm. b/ zákona o priestupkoch v znení neskorších predpisov priestupkom nie je konanie, ktorým niekto odvracia nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chránenému zákonom, ak týmto konaním nebol spôsobený zrejme rovnako závažný následok ako ten, ktorý hrozil, a toto nebezpečenstvo nebolo možné v danej situácii odstrániť inak.

29. Kasačný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu a v nadväznosti naň aj rozhodnutia žalovaného a konania predchádzajúceho jeho vydaniu v intenciách podanej kasačnej sťažnosti, dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov si pre svoje rozhodnutie vo veci zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležite zistili skutkový stav a výkladom relevantných zákonných ustanovení dospeli k správne právnemu záveru, že konaním žalobcu, tak ako je konkretizované v napadnutom rozhodnutí, sa žalobca dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky v zmysle § 22 ods. 1 písm. l/ zákona o priestupkoch a v rámci správnej úvahy vydali dostatočne odôvodnené rozhodnutie o treste.

30. Námiety žalobcu uvedené v kasačnej sťažnosti sa v zásade zhodovali s námietskami vznesenými v správnom konaní ako aj v žalobe a neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Námietskami žalobcu sa v priebehu konania žalovaný aj krajský súd dôsledne zaoberali a svoje závery k nim vyčerpávajúcim spôsobom uviedli vo svojich rozhodnutiach. Krajský súd sa so záverom žalovaného o spáchaní priestupku porušením ust. § 25 ods. 1 písm. n) zákona o cestnej premávke stotožnil a pripomenul, že zákone nie je uvedená žiadna výnimka, ktorá by povolila zastaviť a stáť na vyhradenom mieste pre zhoršený zdravotný stav, ani zastavenie a státie časovo obmedzené a taktiež ani s naštartovaným vozidlom. Ak by bol za popísaných okolností vodič zo zdravotných dôvodov povinný zastaviť vozidlo, aby tak neohrozil seba a iných účastníkov cestnej premávky, hneď ako vystúpil z vozidla a šiel si zabezpečiť potraviny do obchodu, spolujazdec mal ihneď z miesta vyhradeného pre Mestskú políciu odísť a zaparkovať na priľahlom parkovisku alebo inom vhodnom mieste. Takáto úvaha je logická a dôvodná aj podľa názoru kasačného súdu.

31. Okrem toho sa kasačnému súdu javí nelogické, že v situácii, keď mal žalobca na mieste spáchania priestupku vážne zdravotné problémy, neuviedol túto skutočnosť do svojho vyjadrenia. Ako nepresvedčivé sa javí jeho tvrdenie o neochote príslušníkov PZ uviesť tvrdenia o jeho zdravotnom stave do Správy o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej dopravy č. MsP-10/2016/P-0025/Bc, kde žalobca vlastnoručne uviedol: „Nepovažujem to za dopravný priestupok, pretože počas doby zastavenia na vyhradenom parkovisku sedela v aute moja manželka, ktorá bola ochotná preparkovať vozidlo, takže nedošlo k žiadnemu obmedzeniu parkovania na vyhradenom parkovisku MP. K tomu dodávam, že sú vyhradené 2 parkovacie miesta a druhé bolo voľné, takže v mojom prípade nemohlo dôjsť dopravnému priestupku k parkovaniu“. Nie je tam žiadna zmienka o zhoršenom zdravotnom stave z ktorého mala vyplynúť nutnosť okamžite zaparkovať, čo aj na mieste vyhradenom pre Mestskú políciu a ísť urobiť nákup potravín (naviac kasačnému súdu by sa javilo logickejšie, aby nevyhnutné potraviny išla zabezpečiť spolujazdkyňa, ktorej zdravotný stav bol v poriadku). Z vyjadrenia žalovaného vyplýva iba vedomé ignorovanie dopravného značenia. Kasačný súd si nedovoľuje spochybňovať závažnosť preukázanej diagnózy žalobcu, ktorá ho v zmysle jeho vyjadrení mala donútiť k porušeniu platných právnych predpisov. Len na doplnenie však uvádza, že ak by sa bola preukázala dôvodnosť argumentácie zhoršeným zdravotným stavom, vyvstáva otázka, či takto závažný zdravotný stav ktorého zhoršenie mohlo nastať aj mimo mesto a v aute bez spolujazdca, nemá vplyv na schopnosť žalobcu riadiť motorové vozidlo.

32. K dôvodnosti a správnosti výšky uloženej pokuty kasačný súd uvádza, že touto sa dostatočne vysporiadal správny orgán prvého stupňa, pričom žalovaný, krajský súd aj kasačný súd sa stotožnili odôvodnením poukazujúcim na to, že žalobca je držiteľom vodičského preukazu od roku 1990 a v sledovanom období posledných dvoch rokov bol trikrát postihnutý za porušenie pravidiel cestnej premávky, z toho dvakrát za obdobný skutok. Bolo dostatočne odôvodnené, že pri ukladaní sankcie za priestupok sa prihliadalo na priťažujúce a poľahčujúce okolnosti ako aj na osobné a majetkové pomery žalobcu. Kasačný súd považuje druh a výmeru sankcie za dostatočne odôvodnenú a rovnako sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že nie sú splnené podmienky na sankčnú moderáciu. Za nedôvodné (vzhľadom na vedomé porušenie zákona) považuje námiety nevysporiadania sa so stupňom spoločenskej nebezpečnosti zvlášť v nadväznosti na výšku trestu, ktorú považuje za daných okolností za veľmi priaznivú pre žalobcu.

33. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že priestupok sa stal tak, ako je uvedené v napadnutom rozhodnutí žalovaného. Orgán verejnej správy postupoval v súlade so základnými pravidlami konania, hodnotením dôkazov a zabezpečil presné a úplné zistenie skutočného stavu veci. Priestupok bol dostatočným spôsobom zistený, zdokumentovaný a zhromaždené dôkazné prostriedky boli postačujúce pre rozhodnutie. Orgány verejnej správy, a teda aj žalovaný, správne vyhodnotili dôkazy a zistili, že sťažovateľ sa svojím konaním dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona o priestupkoch a uložili sankciu v súlade s platnou právnou úpravou.

34. Kasačný súd zdôrazňuje, že sťažovateľ obsahom žalobných dôvodov nespochybnil správnosť záverov ani zákonnosť postupu správnych orgánov. Preto, ak krajský súd dospel k záveru, že skutkový

stav veci bol v správnom konaní spoľahlivo zistený a postup ako aj rozhodnutia orgánov verejnej správy v oboch inštanciách považoval za vydané v súlade so zákonom, bolo dôvodné rozhodnutie súdu, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa, považovať za správne.

35. Pokiaľ sa týka výsledkov kasačného konania, treba uviesť, že krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, a kasačný súd sa s nimi v celom rozsahu stotožňuje. Nakoľko žalobca ani v kasačnej sťažnosti neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov a krajského súdu vyvrátili, jeho námietky neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, a preto kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

36. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi, ktorý nemal v konaní o kasačnej sťažnosti úspech, nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal (§ 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 a contrario SSP). Žalovanému orgánu verejnej správy kasačný súd nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal, keďže to nemožno spravodlivo požadovať a v súvislosti s kasačným konaním žalovanému orgánu verejnej správy ani trovy nevznikli (§ 467 ods. 1 v spojení s § 168 SSP).

37. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 v spojení s ust. § 463 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.